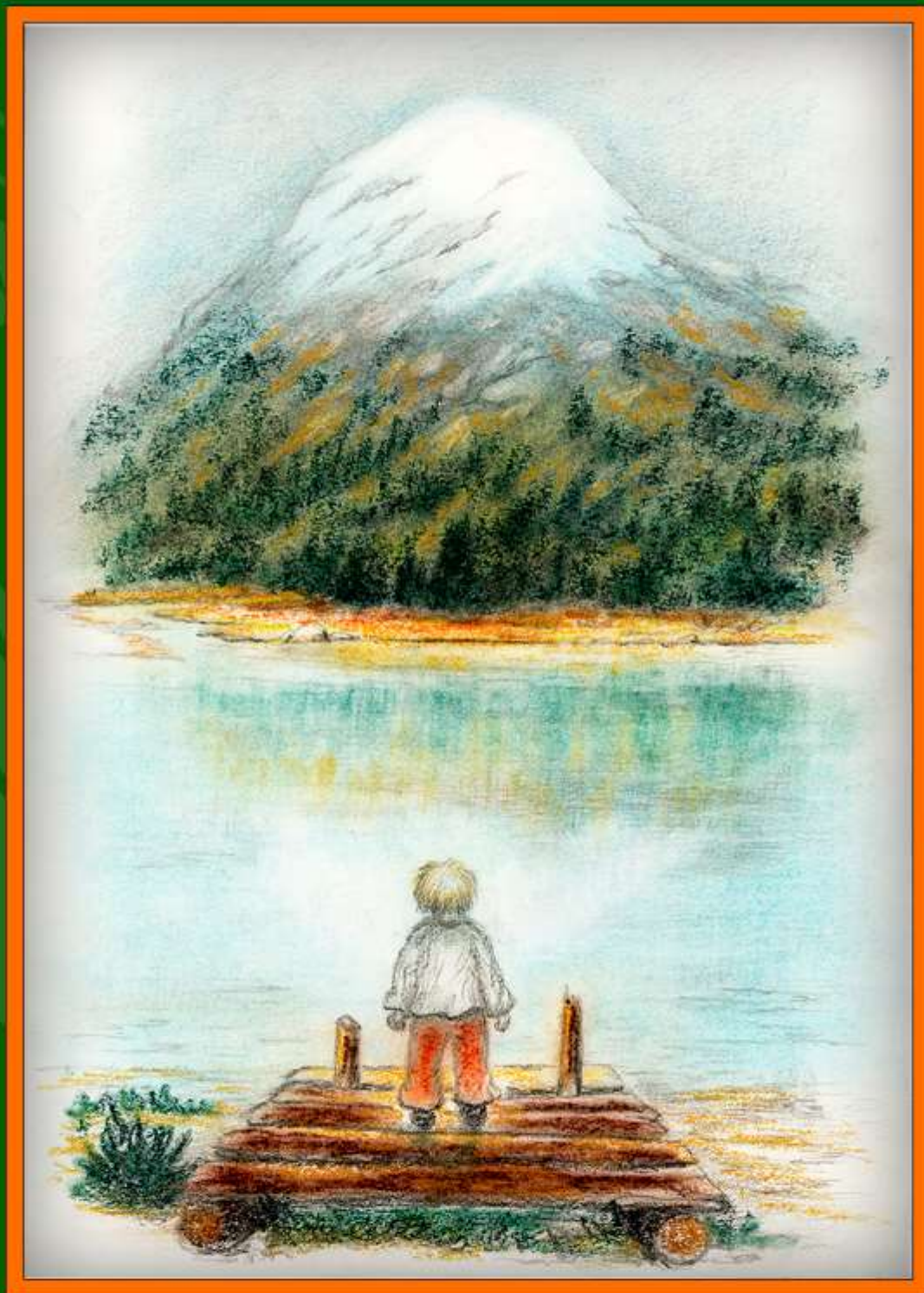

Johannes og Kjempefjellet

John Slade

Tegninger av
Mary Wiik

Johannes og Kjempefjellet

En Godnatthistorie over Fem Kvelder

John Slade

Tegninger av

Mary Wiik

Forside designet av

Helena Hegstad Diamantis

John Slade Bøker

Johannes og Kjempefjellet

En Godnatthistorie over Fem Kvelder

John Slade

Tegninger av
Mary Wiik

Forside designet av
Helena Hegstad Diamantis

Nettside og ebook av
Helena Hegstad Diamantis
Nick Fytros

Copyright 2017 by John Slade

Alle rettigheter reservert. Ingen del av denne boken kan gjengis på noen måte uten skriftlig tillatelse fra utgiveren.

ISBN 978-1-893617- 65-0

ISBN 978-1-893617-66-7

John Slade Bøker

Moerveien 4

1430 Ås

Norge

www.johnsladeboker.no

jslade@dreamscape.com

I

Bror Ørret og Bror Ugle

Det var en gang, for lenge lenge siden, en liten nisse som het Johannes. Han bodde i en hytte ved en innsjø, dypt dypt inne i en skog. Når Johannes stod på enden av brygga si og stirret over innsjøen, så han et kjempefjell. Fjellet var grønt av skog ved bunnen, grått av stein på midten, og hvitt på toppen, av snø som ble liggende sommeren igjennom.

Johannes ville gjerne stå helt på toppen av dette fjellet, så han kunne se om det fantes andre fjell på den andre siden. Han likte godt hytta si og den lille innsjøen, fordi han ble født her for 835 år siden. Men i 830 år hadde han stått på enden av brygga si og stirret over innsjøen på fjellet som strakte seg inn i den blå himmelen, som strakte seg helt opp til stjernene. Tiden har kommet, tenkte Johannes, for å stå helt på toppen av Kjempefjellet, for å finne ut hva som befinner seg på den andre siden.

En dag tidlig på sommeren, stod Johannes på enden av brygga si da han oppdaget Bror Ørret som kom svømmende forbi.

“Bror Ørret,” ropte han ned. “God morgen.”

Bror Ørret laget krusninger i vannet med et slag med halefinnen. Han løftet sølvnesa til overflaten og svarte, “God morgen, Johannes.”

“Bror Ørret, får jeg ri på ryggen din tvers over innsjøen, og så opp en bekk som strømmer ned fjellsiden? Jeg vil gjerne stå på toppen av Kjempefjellet.”

“Selvfølgelig kan vi prøve,” svarte Bror Ørret. Han svømte til enden av brygga. “Hopp på.”

Johannes hoppet på den glatte ryggen og tok tak i Bror Ørrets ryggfinne. Han holdt fast så godt han kunne mens Bror Ørret slo med halen hele veien over innsjøen. (Innsjøen var 796 *verneter* bred, ifølge hans tipp tippoldefars målinger.)

Bror Ørret visste akkurat hvilken bekk han skulle svømme opp. Johannes måtte holde godt i Bror Ørrets finne mens fisken kjempet mot den sterke strømmen.

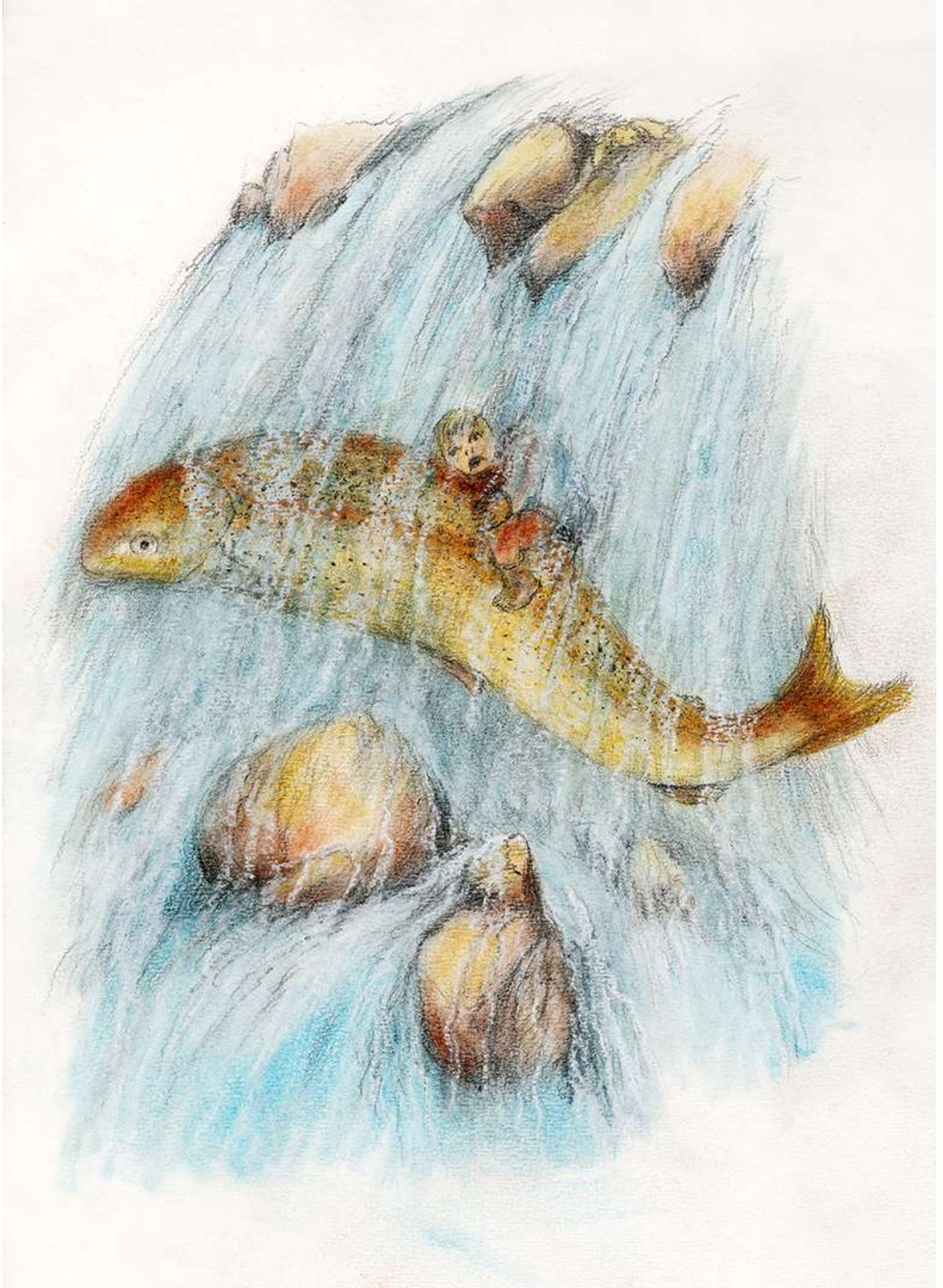
Bekken ble brattere og brattere, vannet ble kaldere og kaldere, og Bror Ørret slo hardere og hardere med halen. Og stakkars Johannes ble trøttere og trøttere. Han grep Bror Ørrets finne med alle sine krefter, men selv om han var en veldig sterk nisse, var det lille av krefter han hadde igjen . . . nesten brukt opp.

Nå begynte Bror Ørret å hoppe over steinene i bekken. En sølvfoss styrtet ned i hodet på Johannes. Hans frosne fingre var i ferd med å miste grepet.

“Bror Ørret!” ropte han. “Jeg kan ikke fortsette. Vi må snu, ellers kommer jeg til å dø på dette fjellet.”

“Ja vel,” svarte Bror Ørret. Med et slag med halefinnen, snudde han seg og red ned fjellet på den sterke flommen. “Vi kan i hvert fall si at vi prøvde.”

Johannes kjente at vannet ble varmere. Bekken slakket endelig av, og buktet seg gjennom en eng. På vei tilbake over innsjøen, tenkte Johannes at han måtte finne ut en annen måte å nå toppen av Kjempefjellet på.

En dag sent på sommeren, stod Johannes på enden av brygga si da han oppdaget Bror Ugle som kom flyvende forbi.

“Bror Ugle,” ropte han opp til fuglen. “God dag.”

Bror Ugle slo ut med sine brede vinger. “God dag, Johannes.”

“Bror Ugle, får jeg ri på ryggen din tvers over innsjøen, og opp fjellsiden av Kjempefjellet? Jeg vil gjerne stå helt på toppen.”

“Selvfølgelig kan vi prøve,” svarte Bror Ugle. Han sirklet ned til brygga. “Hopp på.”

Johannes hoppet på uglens brune fjær. Han strakte fingrene gjennom de myke innerste fjærene så han kunne få tak i to harde pennefjær. Han holdt seg fast mens uglen slo med vingene hele veien over innsjøen. (796 *verneter* bred, ifølge hans tipp tippoldefars målinger.)

Johannes måtte holde seg fast så godt han kunne mens uglen steg høyere og høyere på den blå himmelen, først over kjempegranene nede i skogen, og så over de lavere bjørkene på fjellsiden, og til slutt over de små einerne på fjellskulderen.

Bror Ugle slo med sine store vinger mot de kalde vindstøtene.

Overfor tregrensa, kastet Johannes et blick nedover—da han torde å se nedover—og så bare stein: kampesteiner på fjellsiden, og knuste kampesteiner ved bunnen av en klippe.

Plutselig kom en stor svart sky over fjelltoppen. En sterk og kald vind blåste nedover fjellsiden. Bror Ugle og Johannes fløy rett inn stormen. Johannes gravde dypt i uglens fjær, og ønsket at han hadde tatt med seg den røde ull lua sin.

Nå styrtet det hagl ned i hodet på Johannes. Den kalde vinden hylte, den kjempende uglen ulte, og stakkars Johannes ble trøttere og trøttere. Han grep uglens pennefjær med alle sine krefter, men selv om han var en veldig sterk nisse, var det lille av krefter han hadde igjen . . . nesten brukt opp.

Bror Ugle og Johannes fløy høyere og høyere gjennom snøstormen. Ørene til Johannes begynte å fryse. Snøen og kulden stakk i kinnene, og Johannes begravet seg dypt i uglens tette fjær . . . hvor det var nesten umulig å puste.

“Bror Ugle!” ropte han. “Jeg kan ikke fortsette. Vi må snu, ellers kommer jeg til å dø på dette fjellet.”

“Ja vel,” svarte Bror Ugle gjennom den skrikende vinden. Han slo ut med den brede halen sin og snudde med en gang. Så seilet han på den sterke vinden som blåste ned fjellsiden. “Vi kan i hvert fall si at vi prøvde.”

Johannes kjente at vinden løyet og ble varmere. Han så opp fra uglens fjær. Noen dun hadde festet seg til tungen hans. “Ptoo!” sa Johannes. “Ptoo!”

Bror Ugle seilet over de svaiende tretoppene. Han fløy over bølgeskvulpene på innsjøen. Endelig landet han på brygga.

Johannes løsnet grepet på uglens pennefjær, og hoppet ned på den solide brygga.

“Mange takk, Bror Ugle,” sa han. “Takk for at du prøvde så hardt.”

“Ingen årsak, Johannes. Jeg er alltid glad for å hjelpe en venn.”

Bror Ugle fløy opp til den grå himmelen, over halmtaket på hytta til Johannes, og forsvant inn i skogen.

Johannes måtte tenke ut en annen måte å nå toppen av Kjempfjellet.

Om kvelden mens Johannes spiste havregrøt i hytta si, slo vinden seg til ro utenfor vinduet. Han stod på enden av brygga si mens han spiste dessert—en skål blåbær med geitemelk og litt honning. Brisen hadde stilnet, og luften var klar. Innsjøen virket å ha falt i søvn.

De siste stormskyene forsvant. Stjernene begynte å skinne på den turkise himmelen. Johannes hørte et “Hoot!” fra Bror Ugle dypt inne i skogen.

Om natten, sov Johannes på brygga si. Han krøp sammen i soveposen—laget av ekornskinn, med myk varm pels på innsiden—og la hodet på en mosepute. Han likte å se opp på stjernene før han falt i søvn. Vanligvis fikk de ham til å føle seg veldig rolig.

Men denne natten, en tankefull natt, kunne ikke Johannes falle i søvn. Til slutt satte han seg opp i soveposen og så ut over den svarte innsjøen. Han kunne se de klare stjernene reflekteres på det rolige svarte vannet. Favorittstjernebildet hans, *Bladderwinkle*, svedde på himmelen ut over brygga.

“Johannes,” sa han til seg selv, “du må pakke ryggsekken din med en varm genser og varme votter og ei varm ull lue. Du må pakke nok *ghizundlebrød* til tre dager. Du må ro din tipp tippoldefars eikerobåt tvers over innsjøen, med ski ombord. Du må bære skiene på skulderen mens du går gjennom skogen, også mens du klatrer opp fjellsiden til snøen. Da må du spenne på deg skiene. Du skal slåss mot en snøstorm hvis du må, helt til du når toppen av Kjempefjellet.”

Ja, han visste hva han måtte gjøre. Ryggsekken var i boden, det var også teltet. Skiene var i skuret. Genseren var brettet sammen og lå i en kommode. *Ghizundlebrødet* var ferskt, bakt i går. Og den røde lua hans hang på knaggen ved døra.

Johannes satt en lang stund i soveposen på brygga i nattemørket. Han stirret tvers over innsjøen på den svarte skogen rundt foten av fjellet. Han stirret opp på snøen på fjelltoppen, som glimtet blekhvit i stjerneskinnet.

Johannes så ned på eikerobåten som var bundet til brygga. Årene var allerede ombord. Ja, han visste hva han måtte gjøre, for endelig å nå den snødekkete toppen.

Men han var bare en liten nisse. Han var den yngste av 89 søsken, og hadde vært den minste ved fødselen—bare 17 *binzeler*. Selv om han var 835 år, var han ennå ikke helt voksen.

Johannes stirret opp på den blekhvite tinden gjennom stjernene. Kanskje en liten nisse skulle være tilfreds med hytta og brygga og innsjøen sin. Kanskje en liten nisse bare skulle holde seg til å plukke blåbær om morgenen i engen bak hytta, og lage en stor blåbærpai.

Stjernene buet seg langsomt over himmelen, stjernene gled langsomt over innsjøen, denne tankefulle natten.